

Ὁ θρίαμβος τῆς Ἐκκλησίας (Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Πῶς ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι Θεός; Στὸ βασικὸ αὐτὸ ἐρώτημα ἅς μὴν προσπαθήσουμε ν ἀπαντήσουμε μὲ τὸ ἐπιχείρημα τῆς δημιουργίας τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, γιατί ὁ ἄπιστος δὲν θὰ τὸ παραδεχθεῖ. Ἄν τοῦ ποῦμε ὅτι ἀνέστησε νεκρούς, θεράπευσε τυφλούς, ἔδιωξε δαιμόνια, οὔτε τότε θὰ συμφωνήσει. Ἄν τοῦ ποῦμε ὅτι ὑποσχέθηκε ἀνάσταση νεκρῶν, βασιλεία οὐρανῶν καὶ ἀνέκφραστα ἀγαθά, τότε ὄχι μόνο δὲν θὰ συμφωνήσει, ἀλλὰ καὶ θὰ γελάσει.

Πῶς λοιπὸν θὰ τὸν ὀδηγήσουμε στὴν πίστη, καὶ μάλιστα ὅταν δὲν εἶναι πνευματικὰ καλλιεργημένος; Ἀσφαλῶς μὲ τὸ νὰ στηριχθοῦμε σὲ ἀλήθειες, πὺ καὶ ἐμεῖς καὶ αὐτὸς παραδεχόμαστε χωρὶς καμιὰν ἀντίρρηση καὶ ἀμφιβολία.

Σὲ ποιὸ λοιπὸν σημεῖο συμφωνοῦμε μαζί του ἀπόλυτα; Στὸ ὅτι ὁ Χριστὸς φύτεψε τὴν Ἐκκλησία. Ἀπ' αὐτὸ θὰ φανερώσουμε τὴ δύναμη καὶ θ' ἀποδείξουμε τὴ θεότητα τοῦ Χριστοῦ. Θὰ δοῦμε ὅτι εἶναι ἀδύνατο ν' ἀποτελεῖ ἀνθρώπινο ἔργο ἡ διάδοση τοῦ Χριστιανισμοῦ σ' ὅλη τὴν οἰκουμένη μέσα σὲ τόσο σύντομο χρονικὸ διάστημα. Καὶ μάλιστα, ὅταν ἡ χριστιανικὴ ἠθικὴ προσκαλεῖ στὴν ἀνώτερη ζωὴ ἀνθρώπους μὲ κακὰς συνήθειες, δούλους τῆς ἀμαρτίας. Καὶ ὅμως, ὁ Κύριος κατόρθωσε νὰ ἐλευθερώσει ἀπ' ὅλα αὐτὰ ὄχι μόνο ἐμᾶς, μὰ ὀλόκληρο τὸ ἀνθρώπινο γένος.

Κι αὐτὸ τὸ κατόρθωσε χωρὶς νὰ χρησιμοποιοῦσε ὄπλα, χωρὶς νὰ ξοδέψει χρήματα, χωρὶς νὰ κινητοποιήσει στρατούς, χωρὶς νὰ προκαλέσει πολέμους. Τὸ κατόρθωσε ξεκινώντας μὲ δώδεκα μόνο μαθητὲς, πὺ ἦσαν ἄσημοι, ἀμόρφωτοι, φτωχοί, γυμνοί, ἄοπλοι...

Μὲ τέτοιους ἀνθρώπους κατόρθωσε νὰ πείσει τὰ ἔθνη, νὰ σκέφτονται σωστά, ὄχι μόνο γιὰ τὴν παρούσα ζωὴ, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴ μέλλουσα. Μπόρεσε νὰ καταργήσει προγονικοὺς νόμους, νὰ ξεριζώσει ἀρχαῖες συνήθειες καὶ νὰ φυτέψει νέες. Μπόρεσε ν' ἀποσπάσει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸν εὐκόλο τρόπο ζωῆς καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσει στὸ δύσκολο. Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ κατόρθωσε, ἐνῶ ὄλοι Τὸν πολεμοῦσαν, ἐνῶ ὁ ἴδιος εἶχε ὑπομείνει ἐξευτελιστικὴ σταύρωση καὶ ταπεινωτικὸ θάνατο!

Ἀσφαλῶς δὲν συμβαίνουν αὐτὰ στοὺς ἀνθρώπους. Μᾶλλον τὰ ἀντίθετα συμβαίνουν. Ἐφ' ὅσον δηλαδὴ ζοῦν καὶ εὐδοκιμοῦν οἱ ἴδιοι, τὸ ἔργο τους προοδεύει. Ὅταν ὅμως πεθάνουν, καταστρέφεται μαζί τους ὄ,τι δημιούργησαν. Καὶ αὐτὸ τὸ παθαίνουν ὄχι μόνο οἱ πλούσιοι οὔτε μόνο οἱ ἄρχοντες, ἀλλὰ καὶ οἱ κυβερνητὲς ἀκόμα. Γιατὶ καὶ οἱ νόμοι τους καταλύονται καὶ ἡ μνήμη τους σβήνει καὶ τ' ὄνομά τους ξεχνιέται καὶ οἱ ἔμπιστοι ἄνθρωποὶ τους παραγκωνίζονται.

Αὐτὰ συμβαίνουν σ' ἐκείνους, πὺ πρῶτα μ' ἓνα νεῦμα κυβέρνησαν λαοὺς καὶ ὀδήγησαν στὸν πόλεμο ὀλόκληρες στρατιές. Σ' ἐκείνους πὺ καταδίκασαν σὲ θάνατο καὶ πὺ ἀνακαλοῦσαν ἐξορίστους.

Στὸν Κύριο ὄμως ἔγινε ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο. Θλιβερὴ ἦταν ἡ κατάσταση τοῦ ἔργου Του πρὶν ἀπὸ τὴ σταύρωση: Ὁ Ἰούδας Τὸν πρόδωσε, ὁ Πέτρος Τὸν ἀρνήθηκε, οἱ ὑπόλοιποι μαθητὲς ἔφυγαν γιὰ νὰ σωθοῦν καὶ πολλοὶ πιστοὶ Τὸν ἐγκατέλειψαν. Μόνος ἔμεινε ἀνάμεσα στοὺς ἐχθρούς. Ὅμως, μετὰ τὴ σφαγὴ καὶ τὸ θάνατο, γιὰ νὰ μάθεις ὄτι δὲν ἦταν ἀπλὸς ἄνθρωπος ὁ Σταυρωμένος, ἔγιναν ὄλα λαμπρότερα,

φαιδρότερα, ένδοξότερα.

Ὁ Πέτρος, ὁ κορυφαῖος ἀπόστολος, αὐτὸς ποὺ πρὶν ἀπὸ τὴ σταύρωση δὲν ἄντεξε τὴν ἀπειλὴ μιᾶς ὑπηρετριούλας, ἀλλά, μετὰ ἀπὸ τόσες οὐράνιες διδασκαλίες καὶ τὴ συμμετοχὴ του στὰ θεῖα μυστήρια, εἶπε ὅτι δὲν γνωρίζει τὸν Κύριο, αὐτὸς ὁ ἴδιος, μετὰ τὴ σταύρωση, Τὸν κήρυξε στὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης. Ἀναρίθμητα πλήθη μαρτύρων θυσιάστηκαν, γιατί προτίμησαν νὰ θανατωθοῦν παρὰ ν' ἀρνηθοῦν τὸ Χριστό, ὅπως τὸν εἶχε ἀρνηθεῖ ὁ κορυφαῖος ἀπόστολος, τρομοκρατημένος ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ ἑνὸς κοριτσιοῦ. Ὅλες τώρα οἱ χῶρες, ὅλες οἱ πόλεις, τὰ ἔρημικὰ καὶ τὰ κατοικημένα μέρη, τὸν Σταυρωμένο ὁμολογοῦν. Σ' Αὐτὸν πιστεύουν οἱ βασιλιάδες κι οἱ στρατηγοί, οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ ὑπατοί, οἱ δοῦλοι καὶ οἱ ἐλεύθεροι, οἱ ἀγράμματοι καὶ οἱ μορφωμένοι, οἱ βάρβαροι καὶ τὰ διάφορα ἔθνη τῶν ἀνθρώπων.

Ἀκόμα κι ὁ μικρὸς καὶ ἀσήμαντος ἐκεῖνος τάφος, ποὺ δέχθηκε τὸ αἰμόφυρτο μαρτυρικὸ σῶμα τοῦ Κυρίου, εἶναι τιμιότερος ἀπὸ χίλια βασιλικά παλάτια καὶ σεβαστὸς ἀκόμα καὶ στοὺς βασιλιάδες.

Τὸ παράδοξο μάλιστα εἶναι, ὅτι αὐτὸ ποὺ συνέβη στὸν Κύριο, συνέβη καὶ στοὺς μαθητές Του. Γιατὶ αὐτοὺς ποὺ περιφρονοῦσαν καὶ φυλάκιζαν, αὐτοὺς ποὺ βασάνιζαν σκληρὰ μὲ ἀναρίθμητα μαρτύρια, αὐτοὺς ἀκριβῶς τοὺς ἴδιους, μετὰ τὸ θάνατό τους, τοὺς τιμοῦσαν περισσότερο κι ἀπὸ τοὺς βασιλιάδες.

Καὶ πῶς φαίνεται αὐτὸ; Στὴ Ρώμη, οἱ αὐτοκράτορες καὶ οἱ ὑπατοί καὶ οἱ στρατηγοί τὰ πάντα ἐγκαταλείπουν, καὶ τρέχουν νὰ προσκυνήσουν τοὺς τάφους τοῦ ψαῤᾤ Πέτρου καὶ τοῦ σκηνοποιοῦ Παύλου. Στὴν Κωνσταντινούπολη, αὐτοὶ ποὺ φοροῦν τὰ στέμματα, θέλουν νὰ ἐνταφιαστοῦν ὄχι κοντὰ στοὺς τάφους τῶν ἀποστόλων ἀλλὰ στὰ πρόθυρα τῶν ναῶν τους. Κι ἔτσι γίνονται οἱ βασιλιάδες θυρωροὶ τῶν ψαῤᾤδων! Μάλιστα δὲν ντρέπονται γι' αὐτό, ἀλλὰ καὶ καυχιῶνται. Καυχιῶνται ὄχι μόνο οἱ ἴδιοι, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀπόγονοί τους.

Ὅταν οἱ μαθητές τοῦ Χριστοῦ ἦσαν μόνο δώδεκα καὶ δὲν ὑπῆρχε στὴ σκέψη κανενὸς ἢ Ἐκκλησία, ὅταν ἀκόμα ἢ Ἰουδαϊκὴ συναγωγὴ ἀνθοῦσε καὶ ἢ ἀσεβῆς εἰδωλολατρία κυριαρχοῦσε σ' ὀλόκληρη σχεδὸν τὴν οἰκουμένη, ὁ Κύριος εἶχε προφητέψει: Ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ (δηλαδὴ πάνω στὴν ὁμολογία πίστεως τοῦ Πέτρου) οἰκοδομήσω μου τὴν ἐκκλησίαν, καὶ πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς» (Ματθ. 16,18).

Διαπιστώνεις τὴν ἀλήθεια αὐτῆς τῆς προφητείας; Βλέπεις τὴν ἐκπλήρωσή της; Σκέψου πόσο σημαντικὸ γεγονὸς εἶναι ἢ ἐξάπλωση τῆς Ἐκκλησίας σχεδὸν σ' ὅλη τὴ γῆ μέσα σὲ σύντομο χρονικὸ διάστημα. Σκέψου πῶς ἄλλαξε τὴ ζωὴ τόσων

έθνων καὶ ὁδήγησε στὴν πίστη τόσους λαούς, πῶς κατάργησε προγονικὰ ἔθιμα, πῶς ἀπελευθέρωσε ἀπὸ μακροχρόνιες συνήθειες, πῶς σκόρπισε σὰν σκόνη τὴν κυριαρχία τῆς ἡδονῆς καὶ τὴ δύναμη τῆς ἁμαρτίας, πῶς ἐξαφάνισε σὰν καπνὸ τὴν ἀκάθαρτη τσίκνα τῶν θυσιῶν, τὶς εἰδωλολατρικὲς τελετές, τὶς βδελυκτὲς ἐορτές, τὰ ξόανα, τοὺς βωμοὺς καὶ τοὺς ναοὺς, πῶς οἰκοδόμησε παντοῦ ἅγια θυσιαστήρια, στὴν πατρίδα μας καὶ στὶς χῶρες τῶν Περσῶν, τῶν Σκυθῶν, τῶν Μαύρων, τῶν Ἰνδῶν. Τί λέω; Ἀκόμα καὶ στὰ Βρετανικὰ νησιά, ποὺ βρίσκονται μακριὰ ἀπὸ τὴ Μεσόγειο, στὸν ὠκεανό, ἀπλώθηκε ἡ Ἐκκλησία καὶ χτίστηκαν θυσιαστήρια.

Τὰ λόγια ποὺ τότε ὁ Κύριος διακήρυξε, φύτρωσαν στὶς καρδιὲς ὅλων. Μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἡ γεμάτη ἀγκάθια γῆ καθαρίστηκε καὶ δέχτηκε τὸ σπόρο τῆς πίστεως.

Τὸ ἔργο τῆς ἀπελευθερώσεως τόσων λαῶν ἀπὸ μακροχρόνιες αἰσchrές συνήθειες, καθὼς καὶ ἡ μεταβολὴ τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς ἀπὸ τὸν εὐκόλο στὸν πολὺ δύσκολο, εἶναι πράγματι θαυμαστό, μᾶλλον ὑπερθαύμαστο. Ἀποδεικνύει θεία ἐνέργεια, ἀκόμα κι ἂν κανεὶς δὲν τὸ εἶχε ἐμποδίσει, ἀκόμα κι ἂν ἐπικρατοῦσε εἰρήνη καὶ πολλοὶ τὸ εἶχαν βοηθήσει. Γιατὶ ἡ ἐξάπλωση τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἐρχόταν σὲ σύγκρουση μόνο μὲ τὴν ἀρχαία συνήθεια, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἡδονή, τὸν εὐχάριστο τρόπο ζωῆς. Εἶχε δηλαδὴ δυὸ ἰσχυροὺς ἀντιπάλους, ποὺ τυραννοῦσαν τοὺς ἀνθρώπους: τὴ συνήθεια καὶ τὴν ἡδονή.

Ὅσα εἶχαν πρὶν πολλοὺς αἰῶνες παραλάβει ἀπὸ τοὺς πατέρες, τοὺς παπποῦδες καὶ τοὺς ἀρχαιότερους προγόνους, ἀκόμα κι ὅσα εἶχαν παραλάβει ἀπὸ φιλοσόφους καὶ ρήτορες, ὅλ' αὐτὰ συμφώνησαν νὰ τὰ περιφρονήσουν, πράγμα ἐξαιρετικὰ δύσκολο. Ἔπρεπε ἀκόμα νὰ δεχθοῦν ἕνα νέο τρόπο ζωῆς, καὶ μάλιστα πολὺ δυσκολότερο. Γιατὶ ἀπομάκρυνε ἀπὸ τὴν τρυφὴ καὶ ὁδηγοῦσε στὴ νηστεία. Ἀπομάκρυνε ἀπὸ τὴν φιλαργυρία καὶ ὁδηγοῦσε στὴν ἀκτημοσύνη. Ἀπομάκρυνε ἀπὸ τὴν ἀσέλγεια καὶ ὁδηγοῦσε στὴν ἀγνεία. Ἀπομάκρυνε ἀπὸ τὸ θυμὸ καὶ ὁδηγοῦσε στὴν πραότητα. Ἀπομάκρυνε ἀπὸ τὸν φθόνο καὶ ὁδηγοῦσε στὴ φιλία. Ἀπομάκρυνε ἀπὸ τὴν ἀνετη κι εὐχάριστη ζωὴ καὶ ὁδηγοῦσε στὴ δύσκολη, στὴν τεθλιμμένη», στὴ σκληρὴ. Καὶ μάλιστα ὁδηγοῦσε σ' αὐτὴν ἐκείνους, ποὺ εἶχαν συνηθίσει στὴ ζωὴ τῶν ἀνέσεων. Γιατὶ δὲν ἔγιναν, βέβαια, χριστιανοί, ἀνθρωποι ποὺ ζοῦσαν σ' ἄλλους κόσμους καὶ δὲν εἶχαν ἁμαρτωλὲς συνήθειες, ἀλλὰ ἔγιναν ἐκεῖνοι ποὺ εἶχαν σαπίσει μέσα σ' αὐτὲς καὶ εἶχαν γίνει πιὸ μαλακοὶ κι ἀπὸ τὸν πηλό. Αὐτοὺς κάλεσε νὰ βαδίσουν τὸ δύσκολο, τὸν «τεθλιμμένο», τὸ σκληρὸ καὶ τραχὺ δρόμο. Καὶ τοὺς ἔπεισε νὰ τὸν βαδίσουν!

Πόσους ἔπεισε; Ὅχι μόνο δυὸ ἢ δέκα ἢ εἴκοσι ἢ ἑκατό, ἀλλ' ἀμέτρητους. Καὶ μὲ ποιούς τοὺς ἔπεισε; Μὲ 12 ἀνθρώπους ἀμόρφωτους, ἀκαλλιέργητους, ἄσημους, φτωχοὺς, χωρὶς περιουσία, χωρὶς σωματικὴ δύναμη, χωρὶς δόξα, χωρὶς λαμπρὴ καταγωγή, χωρὶς εὐφράδεια καὶ ρητορικὴ ἰκανότητα. Μὲ 12 ἀνθρώπους ποὺ ἦσαν

ψαράδες, σκηνοποιοί, αλλόγλωσσοι. Γιατί ούτε καν την ίδια γλώσσα δεν είχαν με τους είδωλολάτρες. Μιλούσαν την έβραϊκή, που ήταν πολύ διαφορετική απ' όλες τις άλλες γλώσσες. Μ' αυτούς λοιπόν τους 12 οικοδομήθηκε ή Έκκλησία και άπλώθηκε στα πέρατα της οικουμένης.

Και δεν είναι μόνο τοῦτο τὸ θαυμαστό, ἀλλὰ καὶ τὸ ὅτι αὐτοὶ οἱ λίγοι, οἱ φτωχοί, οἱ ἀμόρφωτοι καὶ περιφρονημένοι, πὺ βάλθηκαν ν' ἀλλάξουν τὴν ἀνθρωπότητα, δὲν ἔκαναν ἀνενόχλητοι τὸ ἔργο τους. Ἀπὸ παντοῦ ἀντιμετώπιζαν ἀναρίθμητους πολέμους. Τοὺς πολεμοῦσαν σὲ κάθε ἔθνος καὶ σὲ κάθε πόλη. Ἀλλὰ τί λέω γιὰ ἔθνη καὶ πόλεις; Σὲ κάθε σπίτι ξεσηκωνόταν πόλεμος ἐναντίον τους. Ἡ διδασκαλία τους χωρίζε πολλές φορές τὸ παιδί ἀπὸ τὸν πατέρα, τὴ νύφη ἀπὸ τὴν πεθερά, τὸν ἕνα ἀδελφὸ ἀπὸ τὸν ἄλλο, τὸ δοῦλο ἀπὸ τὸν ἀφέντη, τὸν ὑπήκοο ἀπὸ τὸν ἄρχοντα, τὸν ἄνδρα ἀπὸ τὴ γυναίκα καὶ τὴ γυναίκα ἀπὸ τὸν ἄνδρα. Στὴν κάθε οἰκογένεια δὲν πίστευαν ὅλοι ταυτόχρονα, κι ἔτσι οἱ χριστιανοὶ ὑπέμειναν καθημερινὲς διαμάχες, ἀκατάπαυστες ἐχθρότητες, μύριους θανάτους.

Σὰν κοινοὺς ἀντιπάλους καὶ ἐχθροὺς ὅλοι τους πολεμοῦσαν. Τοὺς καταδίωκαν οἱ βασιλιάδες, οἱ ἄρχοντες, οἱ ὑπήκοοι, οἱ ἐλεύθεροι, οἱ δοῦλοι, οἱ ὄχλοι, οἱ πόλεις. Καὶ δὲν καταδίωκαν μόνο τοὺς ἴδιους, ἀλλὰ – πράγμα φοβερὸ – καταδίωκαν ἀκόμα καὶ τοὺς νεόφυτους κατηχουμένους, ἐκείνους δηλαδὴ πὺ μόλις εἶχαν πιστέψει.

Προξενοῦσε φρίκη καὶ ὀργὴ στοὺς είδωλολάτρες ἡ σκέψη νὰ ἐγκαταλείψουν τοὺς βωμούς, νὰ περιφρονήσουν τὶς θυσίες, πὺ ὅλοι οἱ πατέρες καὶ οἱ πρόγονοὶ τους τελοῦσαν, καὶ νὰ πιστέψουν στὸν Κύριο. Νὰ πιστέψουν σ' Αὐτὸν πὺ ἔλαβε ἀνθρώπινη σάρκα ἀπὸ τὴν Παρθένο Μαρία, πὺ δικάστηκε ἀπὸ τὸν Πιλάτο, πὺ ἔπαθε ἀναρίθμητα δεινὰ καὶ ἐξευτελισμούς, πὺ ὑπέμεινε τὸν ἀτιμωτικὸ θάνατο, πὺ ἐνταφιάστηκε καὶ ἀναστήθηκε.

Τὸ παράδοξο μάλιστα εἶναι, ὅτι ἐνῶ τὰ πάθη τοῦ Κυρίου ἦσαν ἀναμφισβήτητα – πολλοὶ εἶχαν δεῖ τὶς μαστιγώσεις, τὰ χτυπήματα, τὰ φτυσίματα, τὰ ραπίσματα, τὸ σταυρό, τοὺς χλευασμούς, τὸν τάφο, – δὲν συνέβαινε ὅμως τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὴν ἀνάσταση. Ὁ Κύριος, μετὰ ἀπὸ τὴν ἀνάστασή Του, ἐμφανίστηκε μόνο σὲ μαθητές. Παρὰ τὸ γεγονὸς αὐτό, μιλοῦσαν γιὰ τὴν ἀνάσταση καὶ ἔπειθαν τοὺς λαοὺς καὶ οἰκοδομοῦσαν τὴν Έκκλησία. Πῶς; Μὲ ποιὸν τρόπο; Μὲ τὴ δύναμη τοῦ Κυρίου, πὺ τοὺς ἔστειλε νὰ κηρύξουν τὸ εὐαγγέλιό Του στὰ ἔθνη. Αὐτὸς ἦταν πὺ τοὺς ἄνοιξε τὸ δρόμο. Αὐτὸς διευκόλυνε τὸ δύσκολο ἔργο τους. Ἄν δὲν τοὺς βοηθοῦσε ἡ θεία δύναμη, οὔτε καν θ' ἄρχιζε ἡ διάδοση τοῦ χριστιανισμοῦ.

Γιατὶ ἐνῶ οἱ τύραννοι ὀπλίζονταν ἐναντίον τῆς Έκκλησίας, ἐνῶ οἱ στρατιῶτες

πρότειναν τὰ ὄπλα τους, ἐνῶ οἱ ὄχλοι μαίνονταν σὰν ἀγριεμένη φωτιά, ἐνῶ ἡ κακὴ συνήθεια ἀντιπαρατασσόταν, ἐνῶ ρήτορες, σοφιστές, πλούσιοι, ἰδιῶτες, ἄρχοντες ξεσηκώνονταν, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, πῶς ἰσχυρὸς κι ἀπὸ φλόγα, ἔκανε στάχτη τ' ἀγκάθια, καθάρισε τοὺς ἀγροὺς κι ἔσπειρε τὸ λόγο τοῦ κηρύγματος. Ἄλλοι ἀπὸ τοὺς πιστοὺς ρίχνονταν στὶς φυλακές, ἄλλοι ἐξορίζονταν, ἄλλων οἱ περιουσίες δημεύονταν, ἄλλοι φονεύονταν, ἄλλοι διαμελίζονταν. Καὶ μολονότι οἱ χριστιανοὶ ἀντιμετωπίζονταν σὰν κοινοὶ ἐγκληματίες, ὑπομένοντας κάθε εἶδος τιμωρίας, ἀτιμώσεως καὶ διωγμοῦ, ὅλο καὶ περισσότεροι ἔρχονταν στὴν Ἐκκλησία. Μάλιστα, ὄχι μόνο δὲν ἀποθαρρύνονταν οἱ νέοι πιστοὶ ἀπὸ τὰ βασανιστήρια ποὺ ἔβλεπαν νὰ ὑπομένουν οἱ παλαιότεροι, ἀλλὰ γίνονταν προθυμότεροι! Μόνοι τους ἔτρεχαν, ἀβίαστα, εὐγνωμονώντας τοὺς βασανιστές τους. Γίνονταν θερμότεροι στὴν πίστη, βλέποντας τοὺς χειμάρρους τῶν αἱμάτων τῶν πιστῶν.

Εἶδες τὴν ἀσύγκριτη δύναμη Ἐκείνου ποῦ ἔκανε ὅλ' αὐτὰ τὰ θαύματα; Πῶς εἶναι δυνατὸ νὰ μὴ λυπᾶται κανεὶς, ὑποφέροντας τέτοια φρικτὰ μαρτύρια; Ὅμως αὐτοὶ χαίρονταν, σκιρτοῦσαν! Αὐτὸ ὁμολογεῖ, σὰν παράδειγμα, ὁ ἅγιος εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς πῶς συνέβαινε καὶ μὲ τοὺς ἀποστόλους - ὑπέστρεφον ἐκ προσώπου τοῦ συνεδρίου χαίροντες, ὅτι κατηξιώθησαν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ ἀτιμασθῆναι (Πραξ. 5, 41).

Κι ἐνῶ οὐτ' ἓνα τοῖχο δὲν μπορεῖ νὰ χτίσει κανεὶς μὲ πέτρες καὶ ἀσβέστη ὅταν καταδιώκεται, οἱ ἀπόστολοι ἔχτιζαν τὴν Ἐκκλησία σ' ὅλη τὴν οἰκουμένη ὑποφέροντας διωγμούς, φυλακίσεις, ἐξορίες καὶ μαρτυρικοὺς θανάτους. Καὶ δὲν τὴν ἔχτιζαν μὲ πέτρες, ἀλλὰ μὲ ψυχές, πράγμα πολὺ δυσκολότερο. Γιατὶ δὲν εἶναι τὸ ἴδιο νὰ χτίζεις ἓνα τοῖχο μὲ τὸ νὰ πείθεις διεφθαρμένες ψυχές ν' ἀλλάζουν τρόπο ζωῆς, νὰ ἐγκαταλείπουν τὴ δαιμονικὴ μανία τους καὶ ν' ἀκολουθοῦν τὴ ζωὴ τῆς ἀρετῆς.

Τὸ κατόρθωσαν ὅμως αὐτό, γιατί εἶχαν μαζί τους τὴν ἀκαταμάχητη δύναμη τοῦ Κυρίου, ποὺ εἶχε προφητέψει: Οἰκοδομήσω μου τὴν ἐκκλησίαν, καὶ πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς» (Ματθ. 16, 18).

Συλλογίσου πόσοι τύραννοι πολέμησαν τὴν Ἐκκλησία καὶ πόσους φοβεροὺς διωγμοὺς ξεσήκωσαν ἐναντίον της... Ὁ Αὐγουστος, ὁ Τιβέριος, ὁ Γάϊος, ὁ Νέρων, ὁ Βεσπασιανός, ὁ Τίτος καὶ ὅλοι οἱ διάδοχοί τους μέχρι τὸ Μέγα Κωνσταντῖνο, ὅλοι ἦσαν εἰδωλολάτρες. Καὶ ὅλοι - ἄλλος ἡπιότερα, ἄλλος σκληρότερα - πολεμοῦσαν τὴν Ἐκκλησία. Τὴν πολεμοῦσαν ὅλοι. Κι ἂν μερικοὶ δὲν ξεσήκωναν οἱ ἴδιοι διωγμούς, ὅμως ἡ προσήλωσή τους στὴν εἰδωλολατρία ὑποκινούσε στὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας ὅσους ἤθελαν νὰ τοὺς κολακέψουν.

Παρόλα αὐτά, τὰ κακόβουλα σχέδια καὶ οἱ ἐπιθέσεις τῶν εἰδωλολατρῶν

διαλύθηκαν σαν ἴστοι ἀράχνης, σκορπίστηκαν σαν σκόνη, ἔξαφανίστηκαν σαν καπνός. Ἀλλὰ καὶ ὅσα σχεδίαζαν ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας, ἔγιναν ἀφορμὴ νὰ προκύψει μεγάλη ὠφέλεια στοὺς χριστιανούς. Γιατὶ δημιούργησαν τὶς χορεῖες τῶν μαρτύρων, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ θησαυρό, τοὺς στύλους, τοὺς πύργους τῆς Ἐκκλησίας.

Βλέπεις λοιπὸν τὴ θαυμαστὴ ἐκπλήρωση τῆς προφητείας; Πραγματικὰ «πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς». Ἀπὸ τὰ παρελθόντα ὅμως, πίστευε καὶ γιὰ τὰ μέλλοντα. Καὶ στὸ μέλλον κανεῖς δὲν θὰ μπορέσει νὰ νικήσει τὴν Ἐκκλησία. Γιατὶ ἂν δὲν κατόρθωσαν νὰ τὴ συντρίψουν ὅταν ἀριθμοῦσε λίγα μέλη, ὅταν ἡ διδασκαλία της φαινόταν καινούργια καὶ παράξενη, ὅταν τόσοι φοβεροὶ πόλεμοι καὶ τόσοι πολλοὶ διωγμοὶ ἀπὸ παντοῦ ξεσηκώνονταν ἐναντίον της, πολὺ περισσότερο δὲν θὰ μπορέσουν νὰ τὴ βλάψουν τώρα, ποὺ κυριάρχησε σ' ὅλη τὴν οἰκουμένη, ποὺ κυρίεψε ὅλα τὰ ἔθνη καὶ ποὺ ἔξαφάνισε τοὺς βωμοὺς καὶ τὰ εἶδωλα, τὶς γιορτὲς καὶ τὶς τελετές, τὸν καπνὸ καὶ τὴν τσίκνα τῶν αἰσchrῶν θυσιῶν.

Πῶς πέτυχαν οἱ ἀπόστολοι ἓνα τόσο μεγάλο, ἓνα τόσο σπουδαῖο κατόρθωμα, ἔπειτα ἀπὸ τόσα ἐμπόδια; Ἀσφαλῶς μὲ τὴ θεϊκὴ καὶ ἀκαταμάχητη δύναμη Ἐκείνου, ποὺ προφήτεψε τὴ δημιουργία καὶ τὸ θρίαμβο τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὸ κανεῖς δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἀρνηθεῖ, ἐκτὸς κι ἂν εἶναι ἀνόητος καὶ ἐντελῶς ἀνίκανος νὰ σκέφτεται.

Πηγή: agiazoni.gr